

Schoolse start van de Rabobank.

In dorpen waar vroeger de boeren de meerderheid van de bevolking uitmaakten, werd op hun eigen initiatief een Boerenleenbank dan wel een Raiffeisenbank gevestigd. Het is duidelijk dat beide banken gespecialiseerd waren in de financiële kant van het boerenbedrijf. Later werden de twee banken samengevoegd onder de naam: Rabobank.

In Ouderkerk aan de Amstel was al een vestiging van deze bank, toen na de Tweede Wereldoorlog de behoefte aan een filiaal in Duivendrecht groeide. Aangezien er niet meteen een locatie beschikbaar was, besloot men zittingen te houden in de Christelijke School, nu D' Oude School genoemd.

De heer P.P. Jansen, die in april 1983 met de Vut ging, herinnert zich nog hoe hij op vrijdagmiddag op de fiets naar Duivendrecht reed met achterop de bagagedrager een aktetas met daarin ongeveer 5000 gulden. In de kamer met de erker, nog altijd zichtbaar, richtte hij zich in om de klanten te ontvangen.

De schoolkinderen konden en passant leren sparen. Dit kindersparen ging met behulp van zegeltjes, die op een kaart geplakt werden. Bij een volle kaart werd het gespaarde bedrag in een boekje bij geschreven.

Toen dit onderkomen niet meer voldeed werd een tussenoplossing gevonden door zitting te houden in het toenmalige politiebureau. Dit kleine houten gebouwtje stond aan de Rijksstraatweg, in de boomgaard van boerderij "Mijn Genoegen", het terrein van de familie Kolk. Het gebouwtje was multifunctioneel, want bijvoorbeeld burgemeester Visser ontving hier de Duivendrechtters op zijn spreekuur en de heer Stort van de Oudheidkamer (nu het Museum Ouder-Amstel) heeft er een tijdje zijn activiteiten kunnen ontplooiën.

Toch werd de Rabobank gedwongen door het alsmaar groeiende klantenbestand om te zien naar een meer permanente vestiging, die gevonden werd in de uitbouw van het rode flatgebouw aan de Rijksstraatweg. Het pand was destijds niet zo hoog als nu, niet zo groot, maar al een hele verbetering. Er pasten 3 balies en 2 bureaus in. De kluis stond erachter. De apparaten, waaronder een rekenmachine, werden handmatig bediend. Wat nu ook absoluut niet meer zou kunnen uit veiligheidsoverwegingen was het vele glas in de pui en de mogelijkheid voor iedere klant om zo maar binnen te lopen.

Bekende namen uit die tijd zijn de heer Jaap Manintveld, later geëmigreerd naar Australië, de heer Henk van Raalte, Pieter H. Kuiper en Joke Meurs. De meeste van de hier genoemde mensen hebben het 30 tot 35 jaar volgehouden. Hier was eindelijk het officiële bijkantoor van

de Rabobank, ressorterend onder Ouderkerk. Iedere dinsdagavond was als extra service de bank open.

Op een goed moment zou een zware brandkast van Lips geplaatst worden. De onder het gewicht doorzakkende vrachtwagen kon net met veel passen en meten onder de poort door en op die manier achter het rode flatgebouw komen. Dat ging allemaal net goed. Opgelucht wilde de vrachtwagenchauffeur terugrijden, maar hij kon niet terug onder de poort door.

Even was hij verbaasd tot hij begreep, dat nu de zware lading gelost was de vrachtwagen hoger op de weg lag. Om toch nog onder de poort door te kunnen, moesten straattegels tijdelijk weggehaald worden.

Later bleek een nog zwaardere brandkast noodzakelijk, maar bij de bezorging van het gevaarte ging weer wat mis. Voor de zekerheid had men een heftruck ingezet om verrassingen bij het plaatsen te voorkomen. Echter, net op dat moment was het treinongeluk bij Duivendrecht gebeurd 03-06-1971 en werden alle heftrucks in de buurt naar de rampplek gedirigeerd. De grote kluis liet men pardoos op straat staan tot na een dag of twee het karwei afgemaakt werd.

In de dorpsherinnering leeft voort hoe Kees Koster van de Oud-Diemerlaan, alias "Bolle Kees", de Kabouter, bekend om zijn spontane luidruchtige opmerkingen, de beheerder met puntbaardje van het kantoor begroette met "hé sik" en meteen lik op stuk geantwoord kreeg "dag kammenbreker". Dit omdat Kees kaal was.

Op een dag kwam een dame aan de balie melden, dat zij haar kluis in wilde. De beheerder keek haar monsterend aan en merkte op, dat zij er beslist niet in paste.

De vroegere beheerders koesteren deze en andere herinneringen aan het dorps karakter van de bank. Hele verhalen gingen over de balie, waarbij de bankzaken in vergelijking nietig leken. De heer Kuiper merkte op: "je was soms een soort biechtvader".

Overigens was het soms zo stil, dat iemand van de bank tijdens kantoortijd rustig de auto kon wassen. Het was een knus kantoor met veel onderlinge gezelligheid.

Elk jaar in oktober was er de Rabo Spaarweek. Van jong tot oud kon zijn spaarpot met geld komen brengen, soms kistjes of dozen vol geld. In ruil voor het toevertrouwen aan de bank van hun spaargeld kreeg een ieder een bij zijn of haar leeftijd passend cadeautje.

De bankmedewerkers hadden het dan heel druk en het kantoor puild uit van de klanten. Vooral de kinderen kregen aandacht, opdat zij leerden te sparen en al op korte termijn daar een beloninkje voor terugzagen.

Bij het programma Telebingo, een zeer populaire show op de televisie in die tijd, was de Rabobank betrokken. Dat betekende, dat iedereen op vrijdagmorgen de kaarten kwam halen om 's avonds te kunnen meespelen.

De klanten stonden in rijen voor de deur. Het was een gekkenhuis en er werd een limiet gesteld aan het aantal die je per persoon meekreeg, anders waren er beslist niet genoeg.

In november 1979, met het ontstaan van het Dorpsplein, verhuisde de Rabobank naar de eigen stek aldaar.

De betrokkenheid van de Rabobank bij dorps manifestaties en hun actieve financiële steun aan onder andere culturele evenementen, doet ons veel plezier.

Als Stichting Oud-Duivendrecht hebben we dat ondervonden.

Zonder het enthousiasme en de financiële bijdrage van de Rabobank waren de bordjes van "Zichtbaar Duivendrecht" er niet gekomen.